

Lovas István - A pénz beszél a Nyugat ugat Ukrajnának

2013 december 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nagyon is tehet róla Vlagyimír Putyin, hogy Szíria után egy nagy geopolitikai játszmában újra diadalmaskodott a Nyugattal szemben.

Az értékeket nem csak haszonelv?en kell védelmezni - Janukovics a kisebbik rosszat választotta

Kedden Moszkvában az orosz elnök Kijevnek felkínált 15 milliárd dolláros kölcsönrel, és az Oroszországból Ukrajnába szállított földgáz árának tetemes csökkentésével csapást mért Brüsszel igyekezetére, hogy a Janukovics-kormányt rávegye az uniós társulási szerződés aláírására.

És csapást mért azon százazrekre, akik az ukrán főváros Majdan (Függetlenség) terén olyan naivitással hisznek a nyugati integráció várt Éden-kertjében, mint ahogyan a hasonlóan jóhiszemű magyar nép tette azt 1990-ben.

Azzal a különbséggel, hogy míg nálunk óriási többségi akarat állt a nyugati integráció és a vele járó rózsaszín? álmok mellett, addig észak-keleti szomszédunk esetében ez egyáltalában nem így van: ott az ország földrajzilag megosztott.

A nyugati vezetők ennek ellenére rohantak Kijevbe az egységesnek hazudott „népakaratot” erősíteni.

„Amerika veletek van!”, kurjantotta John McCain amerikai szenátor a Majdan (Függetlenség) terén összegyűlt százazreknek. „Undorító”, mondta pályafutása óta hivatalosan elsőször a magát szintén Kijevbe mozgósító John Kerry amerikai külügyminiszter-fődiplomata arra reagálva, ahogyan a rendőrség ment neki november 30-án a tüntetőknek.

Victoria Nuland, az USA európai ügyekért felelős külügyi államtitkára Selmeczi Gabriella receptjét utánozva sütit osztogatott a tüntetőknek. Majd az EBESZ kijevi ülésén szankciókkal fenyegette meg az ukrán vezetést. De Catherine Ashton, az EU biztonságpolitikai és külügyi főbiztosa is az ukrán fővárosba sietett, hogy a helyszínen avatkozzon a belpolitikai folyamatokba, leteremtve Janukovics elnököt, amiért „párbeszéd helyett erővel lép fel” az ellenzékkel egy olyan országban, ahol demokratikusan választható és váltható le a kormány. Mint az International New York Times december 12-i vezércikke fogalmazott: „Janukovics demokratikusan megválasztott elnök, legitim hatalommal ahhoz, hogy országát a most 2015 elejére tervezett következő választásig vezesse”.

Ashton, és José Manuel Barroso, az Európai Bizottság elnöke szintén azok között volt, akik felháborodva ítélték el a Janukovics-kormány erőszakos fellépését a kijevi „békés” tüntetők ellen, akik közül egyébként sokan alkalmaztak erőszakot. Miközben hallgattak a tüntetőket Velencében, Madridban vagy Athénben verő rendőrök?

A kijevi tüntetők nem mérlegelték, hogy az integráció útjára lépve nem csupán az anyagiakra vonatkozó álmaik nem valósulnának meg. Nem ismerve a közelmúlt magyar történelmét, nem tudják, mi történhet velük. Ha aláírják a

szabadkereskedelmi társulási szerződést az EU-val, majd netán olyan kormányt találnak választani maguknak, amelyek a washingtoni-brüsszeli konszenzus minden vágyát teljesíti, miközben az ukránok derekán a nadrágszíjakat három lyukkal meghúzza, elégedetlenségük kifejezése esetén senki nem védi meg szemük világát vagy fejük épségét a rendőrbakancsoktól, még ha tagországgá válnának sem, ami persze nem fog bekövetkezni. Mint ez nálunk, uniós tagországgént megtörtént.

A demokráciát, a szabadságjogokat, a „szent” nyugati „értékeket” most hangosan védelmezik vajon hol voltak 2006-ban Budapestre?l vagy akár megafonnal a kezükben Brüsszelbe?l, illetve Washingtonból, netán annak Szabadság-téri lerakatából (az embereket orwelli módon lehallgató szuperhatalom nagykövetség-er?dítményér?l van szó), amikor az ország népének valóban túlnyomó többségét brutális rendőrterrorral megfélemlítik ellen fel kellett volna emelni szavukat?

Janukovics elnök kormánya messze demokratikusabb és emberbarátabb módon működött a Gyurcsány-kormánynál. Nem megjutalmazta, de szélnek eresztette az erőszakért felelősöket. Mint a fővárosi vezetés első emberét, a nemzetbiztonsági és védelmi tanács titkárhelyettesét azután, hogy két rendőri vezető önként lemondott. Ugyanakkor az ukrán elnök december 5-én telefonon biztosította Barrosót arról, hogy kivizsgálhatja a békés tüntetőkkel szembeni rendőri túlkapásokat és Mikola Azarov ukrán miniszterelnök a parlamentben kért bocsánatot a „brutális rendőrtámadás” miatt.

Vagyis a védelmezendő nyugati értékek csak helyi értékükön érdekesek? Csak akkor, ha a pillanatnyi politikai haszonszerzést segítik elő? Más esetekben az önkéntes szájkosár a módi?

Ami pedig a belügyekbe avatkozás negatív „értékét” illeti, vajon a Kijevben undorodó John Kerry külügyminiszter mit szólna ahhoz, ha tüntetők bulldózerrel mennének neki a washingtoni Fehér Háznak, miközben Lavrov orosz külügyminiszter azt kiabálná a kerítés mellől az összesereglett elégedetlenkedőknek, hogy „Amerika, veled vagyunk” és közben emberei borscs levestel teli kondérból kínálnák a Foglald el a Wall Street-et! mozgalom meleg lére kiéhezett tagjait?

E párhuzamról Lukács Csaba, lapunk száguldó riportere a múlt szombati Magazinban megjelent helyszíni tudósításában is azt jelentette Kijevből: „holott a tüntetők elleni rendőri akciók kevésbé durvák, mint az Egyesült Államokban...” és hogy „amikor Budapesten 2006-ban tüntetőket vert a rendőrség a közszolgálati rádió udvarán...Amerika nem fogalmazott meg hasonló tiltakozást”.

Ennek tudtával nehéz az egész észak-atlanti „védelmi” (értsd: Afganisztánt megszállva tartó) szervezetet nem gyomorforgató képmutatással vádolni, amikor december 1-jén Anders Fogh Rasmussen NATO-főtitkár azt követelte Kijevből, hogy „demokratikusan és alkotmányosan”, ne pedig erőszakkal oldják meg a politikai nézetkülönbségeket, majd a szervezet december 3-án arra figyelmeztette Ukrajnát, hogy „ragaszkodjon a kifejezés és gyülekezés szabadsága tiszteletben tartásához”.

(Megfigyelők szerint a 2006-ban a NATO-tag Magyarországon babakocsis anyák haját tépő rendőrök nyomán hallgató szervezetre most sem szakadt rá a tárgyalóterem cinizmussal átnedvesedett plafonja.)

Francois Holland francia elnök, Carl Bildt svéd külügyminiszter is azok között volt, akik elítélték a kijevi erőszakot. Vajon mibe rekedt a párizsi Elysée és a stockholmi Sagerska Huset lakójának jajkiáltása 2006 őszén? A zárt ablakokba?

Az akkor szintén mélyen hallgató Martin Schulz és szocialista frakciója mára szintén megtalálta hangját az „értékek” mentén: az Európai Parlament elnökévé avanszált Schulz arra szólította fel az ukrán hatóságokat, hogy „ne verjék a polgárokat, hanem beszéljenek velük”.

Ennyit a lestrapált kettős mércéről az ukrán-magyar összehasonlítás terén és arról, hogy a Nyugat milyen feleltelenül, alattomosan és galád módon vezeti félre e 45 milliós nemzet lakóinak naiv részét.

A másik tanulság: az ukrán események világították meg több ezer lux erősségű reflektorfénnyel ismét azt, hogy az antiszemitizmus miatti Magyarország-kritika a Nyugat számára éppen olyan alkalmi verőeszköz, mint a Gyurcsány-rendőröknek a vipera.

Hogy ezt jobban megvilágítsuk, most következzen a világ legrosszabb sci-fi-je, amelyben a tudományosság nulla, a fikció 100 százalékos.

2014 áprilisában hatalmas választási csalás révén Gyurcsányt választják meg miniszterelnökként. Fél évvel később a Jobbik által vezetett hatalmas tömeg gyűlése a „Szabadság”-téren. A lány szellő Árpád-sávós lobogókat lenget, miközben Gyöngyösi Márton buzdítja a tüntetőket a totális szovjet hatalom szoldateszkájának megszállására emlékeztető kommunista totemoszlop ledöntésére. A tömeg megindul, a sárga színű ótágú csillagos emblémát a tetején koronaként viselő kőkolosszus ledől. McCain amerikai republikánus szenátor Gyöngyösi Mártonnal kezel, biztosítva a magyar népet Amerika támogatásáról a Gyurcsány-kormányval szemben.

A fikciónál jóval „meredekebb” dolog történt Kijevben, ahol McCain republikánus szenátor Oleh Tyahnybokkal kezelt barátian, és erről december 16-án a képsorokat a brit Channel 4 televízió közvetítette, megdöbbenését kifejezve. Az ausztrál Business Insider üzleti lap portálja ugyanerről ezzel a címmel számolt be: „John McCain Ukrajnába ment és ott állt a pódiumon egy olyan emberrel, akit antiszemita neonácinak neveznek”.

Tyahnybok elnök és Szvoboda pártja a kijevi kormányellenes tüntetések egyik motorja.

Arról a Szvoboda pártról van szó, amely a Tel-Aviv Egyetem 1999-es jelentése szerint „szélsőséges, jobboldali, nacionalista szervezet, és a német nemzeti szocializmussal azonosul”. Tavaly decemberben a Simon Wiesenthal Központ a pártot „neonácinak” nevezte.

És arról a Tyahnybokról van szó, aki 2004-ben „az Ukrajnát uraló és azt tőlünk elvevő moszkvai-zsidrák maffiáról” beszélt.

Ennek a pártnak 2003-ig a logója megtévesztően hasonlított a horogkeresztre. És ennek egyik tagja, Myhalcsisin országgyűlési képviselő azt jelentette be az ukrán parlamentben, hogy a holokauszt „a történelemben a fény korszaka”, míg egy másik törvényhozója facebookján szintén tavaly decemberben Mila Kunisz ukrán színésznőről azt írta, „nem ukrán, hanem zsidrák” (zsidivka).

A Szvoboda egyik hírese, írja a német Die Zeit hetilap portálján december 6-án, Stefan Bandera, az egykori nyugat-ukrajnai nemzeti mozgalom vezetője, aki 1941-ben „zsidókat és kommunistákat mészárolt le”.

Amikor tavaly a Szabadság pártot 8,5 százalékos arányban beszavazták a parlamentbe, Izrael vészjelzéseket adott le az Ukrajnában növekvő antiszemitizmusról. És amikor tagjai első ízben bevonultak az országgyűlésbe, ott ökölrel támadtak Janukovics pártja tagjaira.

Ez a párt azóta már teljes hatalmába kerítette a kijevi városi önkormányzatot és annak épületéből a mostani unió melletti tüntetések alkalmával fizikailag rugdalta ki a szintén ellenzéki Közös Ügy (Szpilna Szprava) párt tagjait. De most sem Washington, sem Brüsszel, sem Berlin, sem Párizs nem retteg.

A McCain-barát Szvoboda pártnak a Majdan téren mindenhol láthatóak fekete-vörös lobogói, amelyeket a FIFA labdarúgó meccsekről „rasszista jelképként” tiltott ki.

És amikor Ukrajna oroszbarát, keleti részében azt emlegetik fel, hogy a Donyeck megye tartja el Nyugat-Ukrajnát, a nacionalisták azzal vágnak vissza – írta Stier Gábor lapunk Magazinja december 7-i számában -, hogy „Ogyessza meg zsidó”.

December 8-án a Szvoboda párt aktivistái vezetésével ledöntötték a kijevi Lenin-szobrot, – a nyugati sajtó üdvölgzése és aggodalmaik mellézése közepette, amely aggodalmak mindig felbukkannak velünk kapcsolatban, még akkor is, ha akár a dél-amerikai populizmusról cikkeznek.

December 15-én Benjamin Cardin amerikai demokratapárti szenátor, az amerikai Helsinki Bizottság elnöke ismét miattunk aggódott Washingtonban antiszemitizmus-ügyben.

És a külügyminisztérium ismét elfelejtette emlékeztetni a hivatalos Amerikát, hogy azok, akik Ukrajnában a Szvoboda elnökével kezelnek, legjobb, ha saját portáljukról tüntetik el az elfogadhatatlan arcátlanság váladékával megtelt kübliket.

A nyugati világ megszokta, hogy velünk bármit megtehet, mert „titkos fegyverünk” a bírálóink el?tti hempergés, az ígérek, hogy „mindent megteszünk”, az „ellenes” programokba invesztálunk milliárdokat, míg a magyar diplomácia vezet?je – mint tette ezt tavaly márciusban a norvég f?városban – hajlandó volt interjút adni egy olyan tévésnek, aki szó szerint kilógó nemszervvel ült le vele beszélgetni.

Janukovicsnak két világ között kellett választania. Az egyik?l legalább pénzt kap, de sértéseket nem. A másik kis pénznyújtás mellett feltételeket állított volna. Ha az ukrán elnök ismerné történetünket, megacélosodna abban a hitében, hogy a kisebbik rosszat választotta.

Lovas István - *Magyar Nemzet*, 2013-12-20

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
